RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 90.618 van 30 oktober 2000
in de zaak A. 59.887/VII-12.750.

In zake : Leo SMETS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat B. BEELEN,
kantoor houdende te LEUVEN,
Justus Lipsiusstraat 24

tegen :

de bestendige deputatie
van de provincieraad van ANTWERPEN.

tussenkomende partij :

de b.v.b.a. TRANSPORT MICHIELS,
die woonplaats kiest bij
Advocaten J. GHYSELS, P. FLAMEY en Partners,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Aarlenstraat 25.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Leo SMETS op 15 september 1994 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 30 juni 1994 waarbij het beroep tegen het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Heist-Op-Den-Berg van 1 februari 1994 houdende het verlenen van de vergunning voor een termijn van vijf jaar aan de b.v.b.a. TRANSPORT MICHIELS voor de exploitatie van een transportbedrijf, gelegen te Heist-Op-Den-Berg (Booischot), Groenstraat 18 A, ongegrond wordt verklaard en de vergunning wordt verleend voor een termijn van twintig jaar;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 20 augustus 1995;

Gelet op de beschikking van 26 september 1995 die de tussenkomst van de b.v.b.a. TRANSPORT MICHIELS toelaat;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de beschikking van 23 september 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van verzoeker;

Gelet op de beschikking van 1 september 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 oktober 2000;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. VANSTIPELEN die, loco Advocaat B. BEELEN verschijnt voor verzoeker, van Bestuurssecretaris T. DEPOORTER, die verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat J. GHYSELS, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. <u>De rechtspleging</u>

Overwegende dat de verwerende partij buiten de voorgeschreven termijn van zestig dagen, een memorie van antwoord heeft ingediend; dat die te laat ingediende memorie uit de debatten dient te worden geweerd;

2. <u>De gegevens van de zaak</u>

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. Op 21 september 1993 dient Bonifacius MICHIELS, zaakvoerder van de b.v.b.a. TRANSPORT MICHIELS, bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Heist-Op-Den-Berg een vergunnings-aanvraag in voor de exploitatie van een transport-bedrijf, gelegen aan de Groenstraat nr. 18 A te Heist-Op-Den-Berg (Booischot) op de percelen kadastraal bekend 6e Afdeling, Sectie 3, perceelnummers 42a, 43p en 36.

In de vergunningsaanvraag deelt de exploitant mee dat de inrichting reeds in exploitatie is en dat met de aanvraag de regularisatie van de bestaande toestand beoogd wordt.

De inrichting omvat in concreto :

- de opslag van 1.000 liter afvalolie;
- het lozen van normaal en ander dan normaal huisafvalwater;
- een stalplaats voor drie tot 25 voertuigen en/of aanhangwagens andere dan personenwagens;
- een werkplaats voor het herstellen van motorvoertuigen;
- een inrichting voor het wassen van minder dan tien voertuigen en hun aanhangwagens per dag;
- een compressor van vier kW;

- een bovengrondse opslagplaats voor 5.000 liter diesel.

De exploitant blijkt voor de garage (herstelwerkplaats) over een bouwvergunning te beschikken die op 5 april 1990 verleend is. Omdat die bouwvergunning niet strikt nageleefd is - de garage diende namelijk op een afstand van drie meter in de plaats van op één meter ten opzichte van de achterste perceelsgrens opgericht te worden - heeft de exploitant, nadat de milieuvergunningsaanvraag was ingediend, een aanvraag ingediend om de begane bouwovertreding te regulariseren. De regularisatievergunning zou verleend zijn op 6 september 1994.

2.2. Tijdens het openbaar onderzoek van de aanvraag, dat liep van 28 september 1993 tot 28 oktober 1993, dient verzoeker een bezwaarschrift in. In dat bezwaarschrift wordt in essentie gewezen op de hierboven aangehaalde bouwovertreding en op de hinder door de lozing van afvalwaters en de verontreiniging door afvalolie.

2.3. Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Heist-Op-Den-Berg verleent met een besluit van 1 februari 1994 de gevraagde vergunning voor een termijn van vijf jaar. De beperking van de vergunningstermijn is blijkens de motivering van het in eerste aanleg genomen vergunningsbesluit ingegeven door "de problemen in verband met de inplanting van het gebouw en de lozing van het afvalwater".

2.4. Op 9 maart 1994 stelt verzoeker bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen beroep in tegen het in eerste aanleg genomen vergunningsbesluit. In het beroepschrift stelt de beroepsindiener dat het voorwerp van de vergunningsaanvraag gewijzigd is.

Voorts wijst hij erop dat de herstelwerkplaats in landbouwzone gelegen is, terwijl de vergunde exploitatie niets met landbouw te maken heeft. Tevens wordt opnieuw de aandacht gevestigd op de bouwovertreding waarvan ook reeds sprake was in het bezwaarschrift dat verzoeker heeft ingediend tijdens het openbaar onderzoek. Tenslotte gaat de beroepsindiener dieper in op de hinderlijkheid van de inrichting. Dienaangaande beweert hij inzonderheid hinder te ondervinden door de verspreiding van detergenten die door een hogedrukreiniger verstoven worden tijdens het wassen van de voertuigen en door de lozing van verontreinigde afvalwaters die zouden terechtkomen in de afwateringsgreppel van zijn aanpalend perceel waardoor bodemverontreiniging zou ontstaan.

2.5. In het kader van de beroepsprocedure worden verscheidene adviezen uitgebracht.

a. Het op 1 april 1994 verleende advies van de Vlaamse Milieumaatschappij is gunstig voor de lozing van afvalwater in oppervlaktewater "mits voldaan wordt aan de van toepassing zijnde Vlarem-reglementering voor lozing van ANHA op oppervlaktewater en mits het plaatsen van een zandvanger en een olieafscheider".

b. Het advies van het bestuur milieuvergunningen van 5 april 1994 is ongunstig voor de beroepsindiener. Door dat bestuur wordt immers voorgesteld om het beroep ongegrond te verklaren.

c. Op 5 april 1994 verleent het bestuur ruimtelijke ordening volgend advies :

> "Mijn advies is gunstig met voorwaarde.
> Het betreft een nieuwe inrichting, nl. een transportbedrijf, gelegen in het agrarisch gebied.
> De bouwvergunning werd afgegeven dd. 5.4.90 op basis van het decreet van 28.6.1984 (decreet AKKERMANS), maar met de voorwaarde dat de garage opgericht werd op 3 m van de achterste perceelsgrens.
> Uit de foto's, bijgevoegd bij de milieuaanvraag 2e klasse, blijkt dat de garage slechts 1 m van de achterste perceelsgrens is opgericht.
> Wij kunnen dan ook slechts een gunstig advies uitbrengen op voorwaarde dat zo vlug mogelijk een regularisatie-aanvraag ingediend wordt voor het te dicht plaatsen van de garage bij de achterste perceelsgrens.
> Ligging :
> - Gewestplan : Agrarisch gebied".

d. De Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest heeft op 14 april 1994 meegedeeld dat haar advies niet vereist is.

e. Door de provinciale milieuvergunnings-commissie wordt op 7 juni 1994 voorgesteld om het beroep ongegrond te verklaren en de vergunning te verlenen voor een termijn van twintig jaar.

2.6. Met een besluit van 30 juni 1994 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen wordt het beroep dat verzoeker heeft ingesteld ongegrond verklaard en wordt aan de tussenkomende partij de gevraagde vergunning verleend voor een termijn van twintig jaar.

Dit besluit maakt het voorwerp uit van voorliggend annulatieberoep;

3. De ontvankelijkheid van het beroep

3.1. Overwegende dat de tussenkomende partij opwerpt dat verzoeker geen belang heeft bij het annulatieberoep; dat zij die exceptie als volgt toelicht :

> "Hoewel in het algemeen dient te worden aangenomen dat de omwonenden belang hebben bij het aanvechten van een milieuvergunning, meent de tot tussenkomst verzoekende partij, rekening houdende met de feitelijke omstandigheden van de zaak, dat de verzoekende partij geen belang heeft bij onderhavig annulatieberoep.
>
> Op 5 april 1990 werd een bouwvergunning verleend voor het bouwen van de garage, waarin de uitbating geschiedt. Op 6 september 1994 werd een regularisatievergunning verleend inzake de inplanting van deze garage. Deze vergunningen werden niet aangevochten, ook niet door de verzoekende partij, met een annulatieberoep en zijn dus definitief.
>
> Het nadeel dat de verzoekende partij zou lijden ten gevolge van de inplanting van de betrokken garage kan zij dan ook niet aanvoeren ter ondersteuning van het wettig vereist belang bij haar verzoek tot nietigverklaring van de milieuvergunning.
>
> Aldus blijft slechts het nadeel over dat de verzoekende partij zou lijden ten gevolge van de uitbating.
>
> De afstand tussen de woning van de verzoekende partij en de plaats van de aangevochten uitbating bedraagt 200 meter. De woning van de verzoekende partij, haar weiland en de vergunde garage van de tot tussenkomst verzoekende partij liggen op één rechte lijn (zie het als bijlage meegedeeld plan op schaal 1/2500). De verzoekende partij heeft in elk geval geen rechtstreeks zicht op het grootste deel van het perceel waarvoor de milieuvergunning werd verleend en zal dit zicht ook niet bekomen, indien de vernietiging van de aangevochten vergunning wordt bevolen, nu dit niet kan leiden tot een afbraak van de garage. De tot tussenkomst verzoekende partij deelt ter staving als bijlage tevens een foto mee, getrokken op haar eigendom in de richting van de woning van de verzoekende partij.
>
> Ook het aan- en afrijdend verkeer kan de verzoekende partij niet hinderen, nu zij in de Koppenstraat woont en het vergunde vervoersbedrijf zijn uitweg heeft langs de Groenstraat. Het aan- en afrijdend verkeer komt niet langs de Koppenstraat en valt dus buiten het gehoorsveld van de verzoekende partij (zie evenzeer het plan als bijlage). Dit geldt des te meer daar de verzoekende partij op circa 100 meter

van de Heistseweg, een belangrijke verbindingsweg, woont.
De verzoekende partij kan aldus in redelijkheid niet geacht worden enige hinder te ondervinden van de aangevochten uitbating.
Had de verwerende partij correct gehandeld, was het administratief beroep van de verzoekende partij dan ook onontvankelijk verklaard wegens het niet voldaan aan de in artikel 24, § 1, 5° Milieuvergunningsdecreet gestelde voorwaarde dat de beroeper tengevolge van de exploitatie van de inrichting rechtstreeks hinder kan ondervinden.
Het feit dat de verzoekende partij geen schorsingsvordering indiende, en dus kennelijk zelf oordeelde dat zij geen ernstig nadeel lijdt, bevestigt het bovenstaande.
Het annulatieberoep is dan ook onontvankelijk";

3.2. Overwegende dat de tussenkomende partij eraan voorbijgaat dat verzoeker eigenaar is van een weiland dat onmiddellijk paalt aan de percelen waarop de inrichting van de tussenkomende partij is gevestigd; dat in zijn beroepschrift verzoeker zich onder andere beklaagt over de schade die wordt berokkend aan zijn "gewassen" en over de verontreiniging van zijn weiland met detergenten en afvalwaters; dat verzoeker als eigenaar belang heeft dat zijn weiland wordt gevrijwaard van eventuele nadelige gevolgen die de exploitatie van het rechtstreeks aanpalend hinderlijk bedrijf kan meebrengen; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

4. De gegrondheid van het beroep

4.1. Overwegende dat als tweede middel de schending wordt aangevoerd van artikel 11 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen en van de "toelichting" bij dat besluit; dat verzoeker evengenoemde bepaling geschonden acht omdat in de bestreden beslissing is gesteld dat het transportbedrijf van de tussenkomende partij verenigbaar is met de ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften

terwijl in een agrarisch gebied enkel landbouwbedrijven en para-agrarische bedrijven kunnen worden toegelaten;

4.2. Overwegende dat in zijn memorie van wederantwoord verzoeker nog betoogt dat geen toepassing kon worden gemaakt van het decreet van 28 juni 1984 omdat dat decreet enkel toelaat om van de voorschriften van het gewestplan af te wijken indien het gaat over vergunde gebouwen, dat dit in casu niet het geval is omdat de tussenkomende partij haar gebouwen niet heeft opgericht conform de bouwvergunning van 5 april 1990, zodat er op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen geen geldige bouwvergunning voorhanden was;

4.3. Overwegende dat de tussenkomende partij in haar verzoekschrift tot tussenkomst vooreerst opwerpt dat het middel niet ontvankelijk is, daar het is gesteund op een bestemmingsvoorschrift van het gewestplan Mechelen, dat evenwel niet tegenstelbaar zou zijn omdat de bestemmingskaarten van dat gewestplan niet alle ter inzage liggen op het gemeentehuis van Heist-Op-Den-Berg; dat zij desbetreffend verwijst naar een procesverbaal van vaststelling van 18 augustus 1995 van een gerechtsdeurwaarder waaruit zou blijken dat kaartblad nr. 16/7 van het gewestplan "Mechelen" ontbrak en derhalve niet op het gemeentehuis kon worden ingezien; dat wat de gegrondheid betreft, zij doet gelden wat volgt :

> "De verzoekende partij vergeet dat de stedenbouwwetgeving ook bepalingen bevat die toelaten dat afgeweken wordt van de bestemmingsvoorschriften van een gewestplan.
> In deze werd de bouw van de garage-werkplaats, waarin de uitbating geschiedt, op 5 april 1990 vergund met toepassing van het decreet van 28 juni 1984. Deze bouwvergunning werd in rechte niet aangevochten en is derhalve definitief. Zelfs al zou de afwijkingsmogelijkheid voor uitbreidingen van bestaande bedrijfsgebouwen ten onrechte zijn toegepast in 1990 - wat niet het geval is, noch wordt aangevoerd -, kan de verzoekende partij de wettigheid

van deze bouwvergunning thans niet meer in vraag stellen.

Voor de goede orde wenst de tot tussenkomst verzoekende partij er niettemin op te wijzen dat deze bouwvergunning wel degelijk terecht werd verleend. Vooraleer de b.v.b.a. werd opgericht, baatte de heer MICHIELS, zaakvoerder van de tot tussenkomst verzoekende partij, het transportbedrijf in eigen naam uit. Het transportbedrijf vestigde zich begin 1984 in de Groenstraat, in de bestaande gebouwen aan de straatzijde (zie de verklaring van wijziging van vestigingsplaats d.d. 1 mei 1984 bij het handelsregister van de rechtbank van koophandel te Mechelen, als bijlage meegedeeld. De inschrijving werd destijds nog door de heer MICHIELS in persoonlijke naam aangevraagd). Er is dus sprake van vóór de inwerkingtreding van het minidecreet bestaande vergunde bedrijfsgebouwen. De garage-werkplaats, die in 1990 werd vergund, bevindt zich binnen de 30 meter van deze bestaande gebouwen en de uitbreiding overschrijdt de 100 %-norm niet.

Vermits de tot tussenkomst verzoekende partij zich kan beroepen op een krachtens het minidecreet verleende bouwvergunning, komt haar uitbating in aanmerking voor vergunning krachtens artikel 88, § 8, b), laatste gedachtenstreepje van de Stedenbouwwet. Deze bepaling laat immers toe dat de uitbating van zonevreemde inrichtingen wordt vergund, indien de aanvraag als voorwerp heeft : 'het exploiteren van een bestaande of nieuwe inrichting waarvoor, overeenkomstig artikel 45, § 2 definitief een bouwvergunning voor het verbouwen, herbouwen of uitbreiden van een bedrijfsgebouw met een gebouw of een vaste inrichting is verleend'.

Welnu, het gaat in deze om een milieuvergunning voor een inrichting waarvan de overheid op 5 april 1990 definitief, in laatste administratieve aanleg, een bouwvergunning heeft verleend voor de uitbreiding met een bedrijfsgebouw bij toepassing van artikel 45, § 2 van de Stedenbouwwet, zijnde de afwijkingsregeling, ingevoegd bij decreet van 28 juni 1984.

Dat is de rechtsgrond waarop de milieuvergunning kon worden en is verleend. De overheid heeft trouwens nooit aangevoerd dat de b.v.b.a. TRANSPORT MICHIELS een para-agrarisch bedrijf zou zijn";

dat zij in de toelichtende memorie haar standpunt als volgt vervolledigt :

"2.3.1. De tussenkomende partij dient erop te wijzen dat de verzoekende partij niet antwoordt op de uitleg die de verwerende partij geeft in haar memorie van antwoord, namelijk dat de bouwvergunning werd verleend overeenkomstig het decreet van 28 juni 1984

en dat de milieuvergunning werd verleend, na het gunstig advies van het Bestuur Ruimtelijke Ordening, overwegende dat het bedrijf 'de goede aanleg van het gebied niet in het gedrang bracht en de inrichting in overeenstemming was met de normen van het Decreet van 28.06.1984'.

De verzoekende partij verliest de chronologie van de gebeurtenissen uit het oog. Zij verwart de verschillende vergunningen met elkaar. Het feit dat de verzoekende partij zich enerzijds vergist wat de chronologie betreft blijkt wanneer zij stelt dat 'ten tijde van het nemen van het thans bestreden besluit' het Decreet van 28 juni 1984 niet kan worden toegepast bij gebreke van een vergund gebouw, terwijl dit Decreet was opgeheven door het Decreet van 23 juni 1993. Het feit dat de verzoekende partij anderzijds de vergunningen verwart blijkt uit het feit dat zij verwijst naar de tekst van artikel 79 van de Stedenbouwwet terwijl het decreet van 23 juni 1993 niet enkel het artikel 79 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw wijzigt maar bovendien de Stedenbouwwet aanvult met het artikel 88 dat voorziet in een equivalente regeling, waarbij het mogelijk wordt om, bij de afgifte van de milieuvergunning, af te wijken van het (ontwerp) gewestplan.

In het Decreet van 28 juni 1984 was er alleen een afwijkingsregeling uitgewerkt bij de afgifte van de bouwvergunning, zodat met het decreet van 23 juni 1993, dat eveneens een regeling uitwerkt bij de afgifte van de milieuvergunning, voormelde anomalie uit de wereld werd geholpen (FLAMEY, P. en EMPEREUR, E., 'De nooddecreten van 23 juni 1993', T.B.P., 515, 1994).

Artikel 88, § 8, b), laatste gedachtenstreepje van de Stedenbouwwet bepaalt : 'Een in de paragrafen 6 of 7 bedoelde afwijking kan slechts onder de volgende voorwaarden worden verleend : a) het moet gaan om een inrichting waarvan de exploitatie geheel of ten dele niet overeenstemt met de bestemmingsvoorschriften van het ontwerp-gewestplan of het gewestplan voor het gebied waarin de inrichting is gelegen en b) de milieuvergunningsaanvraag bedoeld in het voornoemde Decreet van 28 juni 1985 (lees : 1984) moet één of meer van de volgende bepalingen tot voorwerp hebben : - het exploiteren van een bestaande of nieuwe inrichting waarvoor, overeenkomstig artikel 45, § 2 definitief een bouwvergunning voor het verbouwen, herbouwen of uitbreiden van een bedrijfsgebouw met een gebouw of een vaste inrichting is verleend'.

De vergunning voor de exploitatie van de vervoeronderneming diende in casu toegekend te worden op grond van dit artikel. Verzoekende partij voert nergens aan dat deze wetsbepaling zou geschonden zijn, laat staan verkeerd toegepast.

2.3.2. De tussenkomende partij merkt tenslotte op dat de bestreden beslissing een vergunning verleent voor de exploitatie van een vervoermaatschappij en niet 'voor een bedrijf hetwelk noodzakelijk grond- en afbraakwerken uitoefent'";

4.4.1.1. Overwegende, wat de exceptie gestoeld op de niet-tegenstelbaarheid van het gewestplan Mechelen betreft, dat die exceptie louter is gesteund op een materiële vaststelling door gerechtsdeurwaarder Jan BERGE, die zich op 18 augustus 1995 naar het gemeentehuis van Heist-Op-Den-Berg heeft begeven en aldaar heeft vastgesteld dat kaartblad nr. 16/7 van het gewestplan Mechelen niet ter inzage lag en dat het kaartblad met hetzelfde nr. 16/7 dat wel ter inzage lag "deel uitmaakt van het Gewestplan van Herentals-Mol en dat op deze kaart een stuk van het arrondissement Mechelen op kaart is gebracht doch niet ingekleurd is"; dat uit de overige vaststellingen van de gerechtsdeur-waarder kan worden opgemaakt dat alle orthofotoplannen en alle kaarten met de juridische toestand van het gewestplan Mechelen op het gemeentehuis ter inzage lagen;

4.4.1.2. Overwegende dat voornoemde vaststellingen erop wijzen dat louter per materiële vergissing de betrokken ambtenaar op 18 augustus 1995 het kaartblad nr. 16/7 van het gewestplan Herentals-Mol ter inzage van de gerechtsdeurwaarder heeft gelegd in plaats van het kaartblad nr. 16/7 van het gewestplan Mechelen; dat het niet is uitgesloten dat louter een verkeerde klassering of een andere verstrooidheidsfout aan de basis lag van die vergissing, temeer daar voor het overige alle kaartbladen van het gewestplan Mechelen, alle orthofotoplannen en alle kaarten met de juridische toestand van dat gewestplan de gerechtsdeurwaarder ter inzage werden gelegd; dat, evenwel, uit de vaststelling van de gerechtsdeurwaarder blijkt dat de betrokken ambtenaar niet opmerkzaam werd gemaakt op het feit dat

het ter inzage gelegd kaartblad nr. 16/7 niet dat van het gewestplan Mechelen betrof, maar van een ander gewestplan of dat naar een verklaring daaromtrent werd gevraagd, terwijl nochtans het niet kan worden uitgesloten dat die ambtenaar de begane vergissing zou hebben rechtgezet of misschien een plausibele verklaring zou hebben kunnen voorleggen voor het ontbreken op die dag van het betrokken kaartblad; dat dergelijk gebrek aan fair-play tegen de tussenkomende partij moet worden ingebracht, in die zin dat niet afdoende is aangetoond dat op het ogenblik van het nemen van het bestreden besluit, de voor de bekendmaking van het gewestplan opgelegde formaliteiten, niet naar behoren waren vervuld; dat de exceptie gestoeld op de niet-tegenstelbaarheid van het gewestplan Mechelen niet kan worden aangenomen;

4.4.2.1. Overwegende, wat de gegrondheid van het middel betreft, dat niet wordt betwist dat de desbetreffende inrichting is gelegen in agrarisch gebied; dat krachtens artikel 11.4.1. van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen de agrarische gebieden bestemd zijn "voor de landbouw in de ruime zin" en dat "behoudens bijzondere bepalingen agrarische gebieden enkel mogen bevatten de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten, benevens verblijfsgelegenheid voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt, en eveneens para-agrarische bedrijven (...)"; dat een transportbedrijf, bestaande uit onder meer een werkplaats voor het herstellen van motorvoertuigen en een wasplaats voor die voertuigen, noch als een agrarisch noch als een para-agrarisch bedrijf kan worden beschouwd;

4.4.2.2. Overwegende dat het betoog van de tussenkomende partij dat de milieuvergunning kon worden

verleend en ook werd verleend met toepassing van artikel 88, § 8, b), laatste gedachtenstreepje, van de stedenbouwwet, ingevoegd bij decreet van 23 juni 1993 feitelijke grondslag mist; dat, immers, daargelaten de vraag of de tussenkomende partij in één van de gevallen verkeert bedoeld in artikel 88, § 8, b), van de wet van 29 maart 1962, houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, moet worden vastgesteld dat in het bestreden besluit nergens wordt verwezen naar die bepaling en dat evenmin uit dat besluit kan worden afgeleid of de vergunningverlenende overheid heeft onderzocht of door de afwijking van de bepalingen van het gewestplan "de ruimtelijke draagkracht van het gebied niet wordt overschreden en dat de voorziene verwe(r)ving van functies de aanwezige of te realiseren bestemmingen in de onmiddellijke omgeving niet in het gedrang brengt of verstoort", zoals nochtans wordt vereist door paragraaf 7 van hetzelfde artikel; dat, integendeel, in het bestreden besluit wordt gesteld dat de exploitatie van de inrichting verenigbaar is met de voorschriften die van toepassing zijn op agrarisch gebied, hetgeen juist de ontkenning inhoudt van een overwogen mogelijkheid tot afwijking van de bestemmings-voorschriften van het gewestplan; dat de tussenkomende partij niet kan worden gevolgd waar zij in haar laatste memorie het belang van verzoeker bij het onderhavig middel ontzegd, daar alsdan "de overheid identiek dezelfde beslissing kan nemen onder uitdrukkelijke verwijzing naar voormelde afwijkingsregeling in de akte zelf"; dat de tussenkomende partij eraan voorbijgaat dat het even goed mogelijk is dat bij heroverweging de verwerende partij een andere beslissing zou kunnen nemen, die voor verzoeker positief zou kunnen uitvallen;

4.4.2.3. Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat volgt dat het middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 30 juni 1994 waarbij het beroep van Leo SMETS tegen het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Heist-Op-Den-Berg van 1 februari 1994 houdende het verlenen van de vergunning voor een termijn van vijf jaar aan de b.v.b.a. TRANSPORT MICHIELS voor de exploitatie van een transportbedrijf, gelegen te Heist-Op-Den-Berg (Booischot), Groenstraat 18 A, ongegrond wordt verklaard en de vergunning wordt verleend voor een termijn van twintig jaar.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op drieduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Artikel 4.

Het door verzoeker teveel betaalde recht van vijfhonderd frank, zal hem worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertig oktober tweeduizend, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,

L. LAVRYSEN, staatsraad,
Mevr. A.-M. GOOSSENS, toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A.-M. GOOSSENS. **M.-R. BRACKE.**